

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/167/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120298526
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6120298526.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Martiny Mochnáčovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v spore žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, zastúpeného JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom so sídlom Kuzmányho 4, 036 01 Martin, IČO: 42 072 905, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpenému JUDr. Felixom Neupauerom Dvořákovo nábřežie, advokátom so sídlom 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 37 928 422, o zaplatenie sumy 426,36 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 6C/42/2020-50 zo dňa 30. septembra 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 6C/42/2020-50 zo dňa 30. septembra 2020 potvrdzuje.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 426,36 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.). Zároveň priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne samostatným uznesením (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že sa žalobca žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 426,36 eur a náhrady trov konania. K uplatnenému nároku uviedol, že na základe škodovej udalosti došlo ku škode na vozidle poškodeného. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného. Poškodený bol nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb, a to zapožičaním si náhradného vozidla u žalobcu. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru, ktorú si ako náhradu uplatnil u žalovaného. Oznámením o poistnom plnení žalovaný oznámil poškodenému šetrenie udalosti tak, že neuznal uplatnenú výšku v plnom rozsahu. Následne poškodený uzatvoril so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávky, predmetom ktorej bol nárok na náhradu škody, vyplývajúcej z predmetnej poistnej udalosti z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla. Uvedenú skutočnosť žalobca oznámil žalovanému.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe (odpore proti vydanému platobnému rozkazu) uplatnený nárok neuznal, považoval ho za nedôvodný a preto navrhol žalobu zamietnuť. Mal za to, že žalobca nespĺnil zákonné kritéria vyžadované ust. § 132 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Žalobca predložil zmluvu o nájme zo dňa 19.09.2019, pričom už pri jej uzavretí bolo dojednané, že nájom potrvá do dňa 11.10.2019, čo vyvoláva dôvodnú pochybnosť o existencii nájomného vzťahu. V prípade, keď žalobca tvrdí, že po skončení nájmu poškodený nemal svoje motorové vozidlo, potom nepreukázal účelnosť nájmu, keďže poškodený nepotreboval náhradné motorové vozidlo počas celej rozhodnej doby. Žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný z

toho dôvodu, že poškodený predstavoval dlžníka žalobcu a nemohol platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Postúpenie pohľadávky žalovaný považoval za absolútne neplatný právny úkon z dôvodu neexistujúceho predmetu postúpenia. Žalobca svoj nárok opieral o ust. § 4 ods. 1, 2, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov a ust. § 442 ods. 1 a § 443 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení (ďalej aj „OZ“). Ďalej svoj nárok nijako nekonkretizoval. Zákon č. 381/2001 Z. z. vyslovene neuvádza údajný nárok žalobcu a tento nevyplýva ani z OZ. Žalobca nepreukázal, že poškodený bol nútený užívať náhradné vozidlo. Žalovaný priznal poistné plnenie v rozsahu 12 dní.

4. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného uviedol, že tvrdenia žalovaného ohľadom nedostatočnej špecifikácie skutočností ako aj neoznačenia dôkazov považuje v plnom rozsahu za neopodstatnené a účelové. Dňa 09.09.2019 došlo v Martine ku škodovej udalosti spôsobenej poškodenému R. R. na motorovom vozidle zn. Volkswagen Beetle, EVČ: MT 349 DI. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla zn. Peugeot 206, EVČ: MT 143 BC poisteného u žalovaného. Poškodený bol nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb, a to zapožičaním si náhradného vozidla zn. KIA Ceed, EVČ: BL 316KZ, u žalobcu v zmysle zmluvy o nájme č. 474/204 zo dňa 19.09.2019. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru na sumu 891,48 eur. Listinné dôkazy preukazujúce skutočnosti uvedené v návrhu boli žalovanému riadne doručené už pri uplatňovaní si náhrady škody v rámci likvidácie poistnej udalosti a tvoria podklady pre rozhodnutie žalovaného o ukončení šetrenia poistnej udalosti. Náhrada škody má plniť reparačnú funkciu. Prenajatie vozidla má byť kompenzáciou za spôsobenú škodu a slúži aj k nahradeniu zaužívaného sociálneho komfortu poškodeného. Relevantnou je skutočnosť, či bol prenájom realizovaný počas opravy vozidla. Nájom nemusí trvať po celý čas opravy. Tvrdenia žalovaného o neexistencii pohľadávky, aktívnej legitímácii, či neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky považoval žalobca za neopodstatnené a účelové. Zmluva bola platne uzavretá. Skutočnosť, že došlo k úhrade faktúry za nájom súčasne s prevodom pohľadávky neodporuje zákonu a nespôsobuje absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Sám žalovaný poskytol žalobcovi čiastočné plnenie. V zmysle zmluvy o postúpení poškodený uhradil faktúru za nájom, čím došlo k vzniku škody a súčasne postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody, čím došlo k úbytku v majetkovej sfére žalobcu. Poškodený nemohol reálne užívať svoje vozidlo odo dňa, kedy bolo prevzaté servisom za účelom opravy až do ukončenia opravy a odovzdania vozidla. Poškodený nedokázal ovplyvniť dĺžku trvania opravy.

5. Pri svojom rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie z nasledovného skutkového stavu: Zmluvou o prenájme vozidla č. 474/204 uzavretou dňa 19.09.2019 medzi žalobcom ako prenajímateľom a poškodeným R. R. ako nájomcom došlo k prenájomu osobného motorového vozidla zn. KIA Ceed, EVČ: BL 316 KZ, za účelom dochádzania do práce. Nájom bol dojednaný na dobu určitú od 19.09.2019 do 11.10.2019 s dohodnutým zmluvným nájomným vo výške 38,76 eur s DPH / deň. Faktúrou č. 190509 zo dňa 10.10.2019 žalobca vyfakturoval poškodenému R. R. cenu za prenájom náhradného vozidla podľa zmluvy o nájme č. 474, a to za obdobie od 19.09.2019 do 11.10.2019, t. j. za 23 dní, v celkovej výške 891,48 eur s DPH. Oznámením o postúpení pohľadávok postupca R. R. oznámil žalovanému, že dňa 11.10.2019 postúpil svoju pohľadávku voči žalovanému spočívajúcu v nároku na poistné plnenie z poistnej udalosti zo dňa 09.09.2019 z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla vo výške 891,48 eur spolu s jej príslušenstvom na žalobcu. Podľa záznamu o dopravnej nehode zo dňa 09.09.2019 sa o 10.10 hod. v Martine, križovatka Záturčie, stala nehoda, pričom účastníkmi boli R. R. ako vodič motorového vozidla zn. VW Beetle, EVČ: MT 349 DI a U. X. ako vodič motorového vozidla zn. Peugeot 206, EČV: MT 143 BC. Zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretou dňa 11.10.2019 medzi žalobcom ako postupníkom a poškodeným R. R. ako postupcom došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalovanému z titulu nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov za užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou zo dňa 09.09.2019 na vozidle zn. Volkswagen Beetle, EVČ: MT 349DI. Postúpenie pohľadávky bolo odplatné, pričom odplata za postúpenie pohľadávky bola vo výške 891,48 eur. Zmluvné strany sa dohodli, že došlo k započítaniu ich vzájomných nárokov, a to nároku na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a nároku na úhradu nájomného za náhradné vozidlo. Žalobca si mal pohľadávku vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Oznámením o poistnom plnení zo dňa 25.11.2019 žalovaný oznámil žalobcovi, že dňa 21.11.2019 bolo ukončené šetrenie poistnej udalosti. Poistné plnenie je v celkovej výške 465,12 eur. V prevyšujúcej časti nebolo poistné plnenie priznané pre neprimerané náklady na náhradné vozidlo, nutnosť opravy maximálne 12 dní.

6. Citujúc ust. § 442 ods. 1 a 3, § 524 ods. 1 a 2 a § 526 ods. 1 a 2 OZ a ust. § 4 ods. 1 a 2 písm. b) a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. okresný súd ďalej uviedol, že na základe vykonaného

dokazovania žalobe vyhovel v celom rozsahu, nakoľko mal preukázanú jej dôvodnosť. Žalobca sa voči žalovanému domáhal zaplattenia sumy 426,36 eur titulom neuhradených nákladov za prenájom náhradného motorového vozidla. Žalobca pohľadávku nadobudol od poškodeného na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorú skutočnosť poškodený ako postupca oznámil žalovanému ako dlžníkoví. Poškodený postúpil na žalobcu pohľadávku z titulu neuhradenej pohľadávky z poistnej udalosti, ktorá je spôsobilá na postúpenie. Zmluvné strany sa dohodli na odplatnom postúpení pohľadávky a výška odplaty bola dohodnutá vo výške sumy neuhradenej faktúry. Zároveň sa zmluvné strany dohodli na započítaní vzájomných nárokov, t. j. nároku na zaplattenie faktúry a nároku na zaplattenie odplaty za postúpenie pohľadávky. Žalobca je aktívne vecne legitimovaný na uplatnenie nároku z titulu náhrady škody. Dostatočným spôsobom boli opísané aj rozhodujúce skutočnosti, ktoré žalobca opiera o predložené listinné dôkazy. Nemožno sa tak stotožniť s tvrdením žalovaného o neunesení dôkazného bremena v spore. V konaní bol preukázaný vznik škody a aj jej výška. Skutočnú škodu, ktorá spočíva v nákladoch na vypožičanie alebo prenájom motorového vozidla, ktoré prevyšuje náklady na prevádzku vlastného vozidla, je zodpovedný subjekt povinný nahradiť len v rozsahu v akom boli tieto náklady nevyhnutne a účelne vynaložené na vypožičanie náhradnej veci zodpovedajúcej poškodenej veci. Škodu spočívajúcu v tom, že poškodený vynaložil vyššie náklady na vypožičanie osobného automobilu v porovnaní s nákladmi, ktoré by inak vynaložil na prevádzku svojho automobilu, ktorý nemohol použiť v dôsledku poškodenia je potrebné považovať za skutočnú škodu, ktorú je škodca povinný nahradiť v rozsahu nevyhnutne a účelne vynaložených nákladov. Škoda predstavuje požičovné zaplattené za vypožičanie vozidla porovnateľného s poškodeným vozidlom, ak prevyšuje výdavky spojené s užitím vlastného vozidla. Zodpovedný subjekt je povinný nahradiť túto škodu len v rozsahu, v akom boli náklady nevyhnutne a účelne vynaložené na vypožičanie náhradnej veci. Zo zmluvy o prenájme motorového vozidla vyplýva, že právny predchodca žalobcu si prenajal náhradné motorové vozidlo zn. KIA Ceed. Skutkový stav bol dostatočne preukázaný. Zo zmluvy o prenájme jednoznačne vyplýva, kedy došlo k odovzdaniu prenajatého vozidla pri začiatku a konci nájomného vzťahu. Čo sa týka porovnateľnosti náhradného vozidla s poškodeným motorovým vozidlom, žalovaný nepredložil a netvrdil žiadne skutočnosti, ktoré by robili sporným skutočnosť z hľadiska úžitkových a jazdných vlastností poškodeného a prenajatého vozidla. Procesnú obranu žalovaného súd prvej inštancie považoval za účelovú a zavádzajúcu. Žalovaný priznal žalobcovi na základe rovnakého skutkového stavu poistné plnenie, ktorého rozsah len skrátil. Nárok žalobcu nepovažoval za absolútne nedôvodný. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný musel mať jednoznačne preukázané všetky žalobcom tvrdené skutočnosti a jeho námietky týkajúce sa nepreukázania tvrdených skutočností boli účelové. Obmedzenie poškodeného spôsobené poistnou udalosťou pominulo až odovzdaním opraveného vozidla. Poškodený sa ocitol v stave nutnosti zabezpečenia si náhradného motorového vozidla po dobu opravy svojho vozidla. Poistnou udalosťou bol poškodenému vnútený určitý skutkový a právny stav, ktorý, ak musel riešiť zapožičaním si náhradného vozidla, tak náklady z nájomného sú nákladmi, ktoré je povinný žalobcovi v rámci vzniku poistnej udalosti zaplatiť žalovaný. Za obdobie, keď bolo auto v oprave je nárok na náhradu škody v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou. Do stavu, do ktorého sa poškodený dostal a v ktorom bol obmedzený, bol zavinený klientom žalovaného. Dobu opravy nemal možnosť poškodený ovplyvniť. Navyše k ukončeniu nájomného vzťahu došlo ešte v čase, keď bolo poškodené vozidlo v oprave. Pokiaľ žalovaný nutnosť a účelnosť vynaložených nákladov namietal, bolo dôkazné bremeno na jeho strane. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 426,36 eur, nakoľko náklady vynaložené poškodeným považoval za škodu súvisiacu a vyvolanú poistnou udalosťou, dopravnou nehodou.

7. O trovách konania okresný súd rozhodol s odkazom na ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania bude rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP]. Konkrétne odvolateľ namietal, že napadnutý rozsudok je nesprávny, nezákonný a navyše arbitrárny. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. Zároveň sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadal s jeho námietkou o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v tomto súdnom spore. Poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval

v neuhradenej faktúre. Je teda zrejme, že poškodený, a nie žalovaný predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Poškodený preto nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Jej uzatvorením nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, keďže túto pohľadávku pred cesiou poškodený žalobcovi neuhradil, a teda mu pohľadávka nevznikla. Uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu spornej pohľadávky v rozpore s ust. § 524 OZ. V zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky totiž prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu (neexistujúcej) pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Záverom žalovaný zhrnul, že ak poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto postúpiť na žalobcu a tomu následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Predmetné postúpenie (neexistujúcej) pohľadávky je tak absolútne neplatné v zmysle ust. § 39 OZ.

10. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

11. Nesúhlasil s námietkami žalovaného a uviedol, že súd prvej inštancie mal, vzhľadom na skutkové okolnosti a vykonané dokazovanie, jeho aktívnu vecnú legitimáciu preukázanú z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej došlo k platnému postúpeniu predmetnej pohľadávky z poškodeného na žalobcu. Právne posúdenie a odôvodnenie napadnutého rozsudku v otázke namietanej aktívnej legitimácie považoval žalobca za správne, riadne odôvodnené a zrozumiteľné. To, že žalovaný akceptoval postúpenie pohľadávky je zrejme aj z toho, že čiastočné poistné plnenie poukázal na účet žalobcu ako postupníka. Nesúhlasil ani s tvrdením odvolateľa o arbitrárnosti a svojvôli súdu prvej inštancie. Ani fakt, že žalovaný sa nestotožňuje s názorom súdu, riadne odôvodneným v napadnutom rozsudku, ešte neznamená, že tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Žalobca sa vyjadril aj k žalovaným namietanej absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, s ktorým názorom sa nestotožnil, pričom na podporu svojho stanoviska poukázal na viacero rozhodnutí všeobecných súdov SR.

12. Žalovaný, ktorému bolo vyjadrenie žalobcu doručené prostredníctvom právneho zástupcu, procesne nereagoval.

13. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania odvolaciemu súdu predložené / doručené neboli.

14. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil.

15. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vnesené, pričom sa stotožnil so zásadnými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

16. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaného formulovanú v jeho opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie. Odvolací súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

17. Odvolateľ v rámci svojho opravného prostriedku len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a odvolaciemu súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal súd prvej inštancie v danom prípade dospieť. Žalovaný svoju odvolaciu argumentáciu skoncentroval zásadne len do námietky ohľadom aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, dôvodiac absolútnou neplatnosťou predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávky, pričom na ďalšie závery súdu prvej inštancie ohľadom žalobou uplatnenej výšky žalovanej pohľadávky a jej príslušenstva celkom rezignoval.

18. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie

Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 252/2004 zo dňa 31.08.2004), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS 50/2004 zo dňa 03.03.2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 3/1997 zo dňa 19.03.1997 a sp. zn. II. ÚS 251/2003 zo dňa 17.12.2003). Odvolacie námietky žalovaného k spôsobu vyhodnotenia dokazovania súdom prvej inštancie z uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobe vyhovel, pričom ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však súd prvej inštancie svoje rozhodnutie veľmi podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, odvolací súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

19. Za nedôvodné považoval odvolací súd námietky žalovaného o arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku.

20. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných / základných práv dosahuje len odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 344/10, sp. zn. III. ÚS 305/08).

21. Z dikcie ust. § 220 CSP vyplýva, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

22. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že sa súd prvej inštancie v prejednávanej právnej veci dostatočným spôsobom riadil ust. § 220 CSP, keď je z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, čoho sa žalobca domáhal a aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, uviedol ktoré dôkazy boli vykonané a z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal, poukázal na právnu úpravu, v zmysle ktorej vychádzal pri kreovaní právneho záveru o dôvodnosti žalobou uplatneného nároku, pričom rozhodol o celom uplatnenom nároku a odôvodnenie jeho rozhodnutia korešponduje s výrokovou časťou napadnutého rozsudku. V záverečných odsekoch odôvodnenia popísal svoj procesný postup pri rozhodovaní o trovách konania, ktorý korešponduje s výrokovou časťou napadnutého rozsudku.

23. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou žalovaného o absencii aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v prejednávanej veci z dôvodu, že žalobou uplatnený nárok vyplýval zo záväzku z neuhradenej faktúry, v rámci ktorej bol dlžníkom žalobcu poškodený. Predmetnom postúpenia bol v danom prípade nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorý vznikol poškodenému voči žalovanému ako poisťovní škodcu. Z ust. § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. je pritom zrejmé, že z poistenia zodpovednosti sa poškodenému uhrádzajú uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci. V tejto súvislosti je potrebné vziať do úvahy aj ustálenú judikatúru všeobecných súdov, z ktorej vyplýva, že skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa

stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou, v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Skutočnou škodou je aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť hneď. Skutočnou škodou je aj nájomné za prenajaté motorové vozidlo. V konaní bola preukázaná aj príčinná súvislosť, keď škodová udalosť, a to poisťná udalosť skutočne spôsobila škodu, o náhradu ktorej v konaní išlo. Súdna prax považuje za skutočnú škodu nielen prípady zmenšenia majetku, ale i prípady akýchkoľvek nákladov vynaložených so vznikom alebo zabezpečením škody. Poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody, v konečnom dôsledku z titulu dopravnej nehody bol poškodenému vnútený stav, keď nemožnosť využívať vlastné motorové vozidlo riešil požičaním náhradného motorového vozidla a cenu za nájom požičaného vozidla po dobu opravy svojho vozidla vyplatil. Právny nástupca poškodeného potom na základe platnej zmluvy o postúpení v konaní uplatňoval žalovaným (poisťovňou) nevyplatenú sumu, ktorá zodpovedala výdavkom, ktoré poškodenému, resp. právnenému predchodcovi žalobcu vznikli, ktoré by inak nenastali, ak by mohol používať svoje vlastné vozidlo. Stav, do ktorého sa dostal poškodený (právny predchodca žalobcu), zavinil klient žalovaného. Nepriaznivosť tohto stavu nemožno umocňovať u poškodeného neprímeraným zaťažovaním a požadovať o neho, aby v sieti opravovní zisťoval a hľadal opravovňu s najväčšou rýchlosťou vykonania opravy, resp. s krátkou dobou opravy. Rovnako nemožno od poškodeného spravodlivo požadovať, aby počas opravy jeho poškodeného motorového vozidla zisťoval alternatívy iného charakteru, t. j. aby pri vylúčení možnosti používania svojho vlastného motorového vozidla, tento stav riešil napr. používaním hromadnej dopravy. Takýmto prístupom by bol totiž poškodený neprímerane a nedôvodne zaťažovaný. Už samotný stav poškodenia jeho motorového vozidla dopravnou nehodou ako poisťnou udalosťou je totiž pre poškodeného záťažový, ktorý ho výrazne obmedzuje. Poškodený je nemožnosťou používania svojho motorového vozidla paralyzovaný, a preto nie je možné spravodlivo v uplatňovaní nevyhnutných a účelných nákladov spojených so zaplatením ceny za nájom zapožičaného motorového vozidla, dožadovať sa ešte splnenia ďalších podmienok. Správnym je preto právny záver súdu prvej inštancie o aktívnej vecnej legitimácii žalobcu.

24. Krajský súd je toho názoru, že zmluva o postúpení pohľadávok, uzatvorená medzi poškodeným a žalobcom dňa 22.11.2016, tvorí jeden celok upravujúci navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti jej strán/subjektov. Nespochybnenu vôľou poškodeného a žalobcu bolo dotknuté vzájomné práva a povinnosti upraviť v rámci jednej zmluvy, čo vôbec nie je v rozpore s tým, že bolo možné na ich usporiadanie použiť / uzavrieť viacero relatívne samostatných právnych úkonov.

25. Za relevantný je potrebné považovať argument žalobcu v jeho vyjadrení k podanému odvolaniu žalovaného, že v rámci zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatom za postúpenie pohľadávky. Pri striktnom (až puristickom) prístupe k výkladu práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodený uhradil žalobcovi sumu za nájom náhradného vozidla a ten mu ihneď v rámci postúpenia pohľadávky voči žalovanému tie isté peniaze (doslova tie isté bankovky a mince) vrátil. Inými slovami, poškodený by položil na stôl peňažnú sumu 626,40 eur a posunul ju k žalobcovi, ktorý by ju vzápätí posunul späť k poškodenému.

26. Odvolací súd vedome v danej spojitosti používa mierne ironický tón, pretože popísaný (odvolateľom minimálne naznačovaný) postup v kontraktčných procesoch odporuje bežnej realite každodenného života, pri ktorej tak fyzické, ako aj právnické osoby takmer permanentne vstupujú do desiatok rôznych právnych vzťahov. Určite sa pritom nejedná o obchádzanie zákona, keďže právny úkon poškodeného a žalobcu nesmeroval k tomu, aby zákon dodržaný nebol. Naopak, takým počínaním by skôr bolo formálne vygenerovanie viacerých právne až perfekcionalistických zmlúv, ktoré by však nekorešpondovali s bezprostrednou realitou.

27. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, nakoľko odvolanie žalovaného v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP v meritórnom výroku I. ako vecne správny potvrdil.

28. Ako vecne správny odvolací súd potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, a ktorý zároveň plne zodpovedá úspechu sporových strán posúdenému v zmysle zákonných ustanovení v ňom citovaných.

29. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanému, ktorý vo veci podaného odvolania úspech nemal.

O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

30. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).